

25. First Council Directive 67/227/EEC of 11 April 1967 on the harmonization of legislation of Member States concerning turnover taxes // OJ P 071. – 14.04.1967. – P. 1301.

26. Lasok D., Bridge J. W. Introduction to the Law and Institutions of the European Communities. – L.: Butterworth, 2007. – P. 84.

27. Sixth Council Directive 77/388/EEC of 17 May 1977 on the harmonization of the laws of the Member States relating to turnover taxes. // OJ L 145. -13.06.1977. – P. 1.

28. Third Council Directive 69/463/EEC of 09 December 1969 on the harmonisation of legislation of Member States concerning turnover taxes. // OJ L 320. – 20.12.1969. – P. 34.

29. Thirteenth Council Directive 86/560/EEC of 17 November 1986 on the harmonization of the laws of the Member States relating to turnover taxes. // OJ L 326. – 21.11.1986. – P. 40.

** Голубєва Вікторія Олегівна – кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри міжнародного та європейського права ДВНЗ КНЕУ ім. Вадима Гетьмана.*

УДК 341.645:341.783

Роман Єделєв *

ПРАВО, ЩО ЗАСТОСОВУЄТЬСЯ МІЖНАРОДНИМИ АДМІНІСТРАТИВНИМИ ТРИБУНАЛАМИ

У статті приділено увагу джерелам права, які застосовуються міжнародними адміністративними трибуналами при вирішенні трудових спорів між міжнародними цивільними службовцями та міжнародною організацією; виявлені останні тенденції розвитку застосовного міжнародними адміністративними трибуналами права.

Ключові слова: міжнародна цивільна служба, міжнародні адміністративні трибунали, застосовне право, внутрішнє право міжнародних організацій, загальні принципи права.

Edeliev P. S. Право, применимое международными административными трибуналами.

В статье уделено внимание источникам права, которые применяются международными административными трибуналами при разрешении трудовых споров между международными гражданскими служащими и международной организацией; определены последние тенденции развития применимого международными административными трибуналами права.

Ключевые слова: международная гражданская служба, международные административные трибуналы, применимое право, внутреннее право международных организаций, общие принципы права.

Edeliev R. S. Applicable Law of International Administrative Tribunals.

Special attention is paid to sources of law, which are applied by international administrative tribunals resolving employment disputes between international civil servants and international organization; the latest trends of applicable law of international administrative tribunals are identified.

Keywords: international civil service, international administrative tribunals, applicable law, internal law of international organizations, general principles of law.

Прагнення людства вирішувати гострі проблеми міжнародних відносин мирними засобами, домінування інтеграційних процесів над процесами дезінтеграції, формування комплексу спільних політичних, військових, економічних та інших завдань визначили у XX столітті тенденцію до створення низки регіональних та міжрегіональних систем інтересів у різних сферах суспільного життя [1, с. 15]. Закономірним стає значне збільшення чисельності міжнародних організацій. Особи, що забезпечують роботу будь-якої міжнародної організації являють собою працівників, права та обов'язки яких визначаються як трудовим договором, так і внутрішнім правом міжнародної організації. Вони мають статус цивільних службовців та знаходяться під її юрисдикцією. Тому саме міжнародна організація забезпечує дотримання та захист трудових прав цих осіб. Зважаючи на юрисдикційні імунітети міжнародних організацій, виникаючі трудові спори вирішуються адміністративними трибуналами, які створюються в рамках міжнародних організацій.

Питання про правовий статус адміністративних трибуналів не раз було предметом гострих дискусій як в рамках міжнародних організацій, так і в доктрині міжнародного права. Міжнародні адміністративні трибунали визначаються і як міжнародні судові органи [2, с. 6], і як судові органи, не відносячи їх до міжнародних судів [3, с. 18], і як допоміжні органи міжнародних організацій [4]. Для вирішення цього питання особливо важливим є визначення права, яке застосовується міжнародними адміністративними трибуналами.

Прагнення до вивчення та аналізу окресленої проблеми спостерігається вже давно, оскільки потреба встановлення застосовного права є не лише теоретичною, а і практичною, оскільки від її вирішення

безпосередньо залежить належне функціонування адміністративних трибуналів міжнародних організацій. Окремі аспекти досліджуваного питання можна знайти в працях Акехерста, Моргенстерн, Амерасінге, Рейніша, Акназарової та багатьох інших. Проте дана тема не втрачає своєї актуальності, оскільки існує необхідність виявлення останніх тенденцій розвитку адміністративної юстиції в рамках міжнародних організацій. Також існує необхідність систематизації джерел міжнародного адміністративного права шляхом упорядкування все зростаючої практики міжнародних адміністративних трибуналів.

Теоретичні питання зазначеної проблеми є недостатньо розробленими і не знайшли належного відображення у вітчизняній доктрині міжнародного права. Україна є активним учасником міжнародного співтовариства, в тому числі через свою діяльність в рамках міжнародних організацій. Громадяни України працюють міжнародними цивільними службовцями, а тому українська наука міжнародного права не може залишатись осторонь цього питання. Від правильного обрання права, що застосовують міжнародні адміністративні трибунали, залежить успіх захисту прав та інтересів кожної сторони. Тому головним завданням даної статті буде усунення прогалин в розумінні застосовного права міжнародними адміністративними трибуналами, систематизація джерел міжнародного адміністративного права та виявлення останніх тенденцій розвитку застосовного права міжнародними адміністративними трибуналами.

Складність визначення джерел права, що регулює трудові відносини у міжнародних організаціях (так званого міжнародного адміністративного права), полягає в тому, що статuti та регламенти міжнародних адміністративних трибуналів не містять перелік джерел застосовного права. На практиці, джерела, на підставі яких трибунали виносять рішення, визначаються керуючись судовим розсудом, а не нормативними вказівками.

Визначаючи джерела міжнародного адміністративного права, буде невірно і спрощено проводити прямі аналогії з джерелами як національного, так і міжнародного публічного права [5, с. 104]. Серед таких джерел, в доктрині в різний час виділялися: установчі документи міжнародної організації; положення і правила про персонал та інші письмові джерела організації; загальні принципи права; практика організації; інші джерела [6, с. 282].

Зрозумілим є факт, що характер вказаних джерел неоднорідний, частина з них кореспондують пункту 1 статті 38 Статуту Міжнародного суду ООН (наприклад, установчі документи міжнародних організацій як міжнародні договори; загальні принципи міжнародної цивільної служби), а інші – не є характерними для міжнародного публічного права, але відображають специфіку відносин міжнародної цивільної служби (наприклад, положення і правила про персонал). У зв'язку з цим постає проблема визначення правової природи внутрішнього права міжнародних організацій. Тому багато дослідників і самі адміністративні трибунали вказують на особливий характер внутрішнього права міжнародних організацій, яке розглядається як особлива галузь міжнародного права, проте, не висловлюючись з певністю щодо юридичної природи цих норм.

Міжнародні адміністративні трибунали визнають, що установчі документи міжнародних організацій є джерелом застосовного права у сфері трудових відносин між персоналом та організацією. Саме вони мають вищу юридичну силу. З цього приводу трибуналам доводилося висловлюватися досить рідко, а коли це траплялося, практично не виникало суперечок з приводу правильності даної позиції. Прикладом може слугувати справа Ховрані, коли Адміністративний трибунал ООН вперше підтвердив, що Статут ООН є джерелом застосовного права [7].

Адміністративний трибунал МОП також визнав установчі документи міжнародних організацій джерелом застосовного права відносно умов найма. Так у справі Дуберг Адміністративний трибунал МОП послався на Статут ЮНЕСКО на обґрунтування заборони Генеральному директору ЮНЕСКО брати участь у реалізації політики будь-якої держави-члена щодо окремого службовця організації [8].

Загалом, міжнародні адміністративні трибунали розглядають установчі документи (статuti, конституції тощо) міжнародних організацій в якості основного документа організації, який є письмовим документом найвищої юридичної сили, що регулює трудові відносини [9].

Рішення основних правотворчих органів міжнародних організацій є наступними за значимістю джерелами застосовного права. Положення про персонал, які доповнюються більш практичними нормами – правилами про персонал, є одними з основних джерел правового регулювання трудових відносин між працівником та міжнародною організацією [10, с. 22]. Відповідно, для міжнародної організації, яка сама приймає такі положення та правила, вони є обов'язковими і набувають особливої ваги у дисциплінарних справах [11]. Положення про персонал за своїм характером відповідають національним правовим актам з питань статусу та діяльності державних службовців. Проте правовий статус міжнародних цивільних службовців визначається не виключно статутними положеннями, як статус державних службовців більшості держав [12].

Пункт 1 статті 38 Статуту Міжнародного суду ООН в якості одного з джерел міжнародного права, що застосовується Судом, називає «загальні принципи права, визнані цивілізованими націями». Різні адміністративні трибунали міжнародних організацій беззаперечно визнали, хоча і в загальних рисах, що, за відсутності позитивного права, умови праці цивільних службовців можуть регулюватися додатковими положеннями, що розглядаються ними як загальні принципи права [13, с. 741]. При цьому, одні й ті ж принципи

трибунали у своїх рішеннях іменують по-різному: «загальні принципи права», «загальні принципи трудового права», «загальні принципи міжнародної цивільної служби», «загальні принципи права міжнародної цивільної служби». Ще Трибунал Ліги Націй застосовував загальні принципи права при розгляді своєї першої справи у 1929 р. [6, с. 279].

У справі Ферречія Адміністративний трибунал МОП скасував рішення адміністрації про накладення дисциплінарного стягнення на працівника через порушення принципу пропорційності, згідно з яким стягнення, що накладається, повинно відповідати тяжкості вчиненого проступку і бути «об'єктивним та суб'єктивним умовам його здійснення» [14]. Адміністративний трибунал ООН досліджував рішення адміністрації на предмет відповідності принципу еквівалентності винагороди виконуваній роботі [15]. Адміністративний трибунал Організації американських держав посилався у своєму рішенні на «загальновідомий принцип трудового права», згідно з яким однієї угоди сторін недостатньо, щоб змінити положення трудового договору в сторону зменшення заробітної плати працівника [16]. Інші міжнародні адміністративні трибунали також активно застосовують загальні принципи права у своїй практиці.

Деякі із загальних принципів права, що застосовуються трибуналами, безпосередньо не відносяться виключно до сфери міжнародної цивільної служби або трудового права. Так, у справі Майрас Трибунал Ліги Націй проводив дослідження з точки зору принципу дії обставин непереборної сили. Суд ЄС [17] та Адміністративний трибунал МОП [18] посилалися на принцип сумлінності. Принцип неправомірності безпідставного збагачення був визначений, описаний і застосований Адміністративним трибуналом МОП, Адміністративним трибуналом Організації американських держав, а також Судом ЄС. Адміністративний трибунал ООН, як і Адміністративний трибунал МОП посилалися у своїй практиці на принцип естопелю. Принцип, згідно з яким, особа має право здійснювати будь-яку діяльність, не заборонену правовими нормами досліджувався Адміністративним трибуналом Організації американських держав. Адміністративний трибунал МОП розглядав принцип пропорційності санкції скоєному проступку.

Хоча в деяких рішеннях адміністративні трибунали наближалися до визнання можливості застосування основних прав людини, як загальних принципів права, прецедентне право більшості з них прямо визначає, що міжнародні організації формально не пов'язані жодними договорами з прав людини [19, с. 475]. Так, Адміністративний трибунал МОП визнав, що навіть якщо всі держави-члени міжнародної організації є учасниками Європейської конвенції з прав людини, міжнародна організація, як суб'єкт міжнародного права, не є зобов'язаною за Конвенцією як держава-учасниця. Однак, закріплені в Конвенції загальні принципи, зокрема принципи недискримінації та захисту права власності, є частиною прав людини, які, відповідно до прецедентного права трибуналу, поширюються на відносини між персоналом та міжнародною організацією [20].

Однак, більшість загальних принципів права, що застосовуються міжнародними адміністративними трибуналами з різних питань, є принципами адміністративного чи трудового права [21, с. 72]. В одному зі своїх рішень Адміністративний трибунал МОП послався на «загальні принципи, що регулюють трудові відносини у міжнародних організаціях, які також в основному визнаються національним трудовим законодавством» [22]. Як приклад можна привести принцип поваги гідності працівника, принцип, відповідно до якого, при призначенні на посаду, за рівних умов, перевага віддається особі, яка вже працювала в якості цивільного службовця, а також принцип допустимості відкликання в розумний строк адміністрацією свого неправомірного рішення. Іншим прикладом є рішення щодо обов'язку організації виплатити компенсацію співробітнику з яким стався нещасний випадок на робочому місці з тяжкими наслідками, навіть за умови відсутності вини організації [23].

Крім того, можна говорити про застосування міжнародними адміністративними трибуналами правових принципів властивих лише міжнародній цивільній службі, зокрема, пов'язаних з практикою про непоновлення строкових трудових контрактів службовців. Прикладом може слугувати рішення Адміністративного трибуналу МОП у якому зазначалося, що необхідність вагомої причини для прийняття рішення стосовно непоновлення контракту із фіксованим терміном служби є загальним принципом права міжнародної цивільної служби. Якщо причиною непоновлення є незадовільний рівень виконання службових обов'язків, то співробітник повинен бути завчасно поінформований про незадовільні аспекти своєї роботи, а рішення організації має ґрунтуватись на результатах оцінки роботи співробітника, яка здійснена відповідно до раніше встановлених правил [24].

Одним з важливих критеріїв, є те, що такі принципи повинні носити загальний характер для всіх службовців. Так, у одній зі справ заявник посилався на норми швейцарського права, Адміністративний трибунал МОП зазначив, що національне право не застосовується, а «права заявника впливають з умов його призначення, положень про персонал і загальних принципів права, які застосовні до всіх міжнародних цивільних службовців» [25].

Отже, загальні принципи права широко застосовуються міжнародними адміністративними трибуналами. Наприклад, Адміністративний трибунал МОП у своїй новітній практиці не тільки застосовував відомі принципи процесуального характеру («право на оскарження, зокрема, судове оскарження в Трибунал», право на справедливий і неупереджений судовий розгляд тощо), а й принципи трудового права або принципи, які можна було б назвати принципами міжнародної цивільної служби, наприклад, принцип рівної винагороди за

рівну працю. Так, невідповідність рівня посади рівню виконуваних обов'язків є підставою для відшкодування моральної шкоди [26].

Ще одним джерелом є практика міжнародних організацій з конкретних питань, загалом, що стосуються умов призначення співробітників. У справі де Мероде Адміністративний трибунал Світового банку встановив наступне: «За деяких обставин практика організації також може стати частиною умов призначення. Очевидно, що організація буде намагатися уникнути використання *ad hoc* заходів, сприятливих для її співробітників, якщо при цьому їй щоразу доведеться приймати на себе ризик створення практики, яка може стати обов'язковою для виконання нею. Тому включення практики організації в умови призначення можливе лише у випадку, коли зазначена практика очевидно виконується організацією і є для неї юридично обов'язковою нормою. Як це було підтверджено Міжнародним судом у його консультативному висновку 1956 року щодо рішення Адміністративного трибуналу МОП» [9].

Також міжнародні адміністративні трибунали міжнародних організацій в деяких своїх рішеннях посилалися на, так зване, «право справедливості». «Право справедливості» застосовувалося, наприклад, Адміністративним трибуналом ООН у справі Банг-Єнсен, в якій заявник посилався на неправомірність відмови йому у доступі до документів організації боку адміністрації. Документи, були, зокрема, потрібні заявнику для підготовки до слухань його справи в Об'єднаному Дисциплінарному Комітеті. Отже, його право на доступ до них захищалося, в тому числі з позиції «права справедливості» [27].

За загальним правилом, норми національного права не застосовуються міжнародними адміністративними трибуналами. Проте, національне право за певних обставин може побічно застосовуватися міжнародними адміністративними трибуналами [25]. Зокрема, національне право використовується у випадках, коли це спеціально передбачено внутрішнім правом організації. Так, відповідно до положень про персонал, на співробітників може поширюватися дія місцевого права соціального страхування. Національне законодавство також може використовуватися, якщо його застосування до певних груп співробітників прямо передбачено у трудовому договорі або положеннях про персонал. Деякі автори, також вказують на те, що національне право застосовується при тлумаченні внутрішнього права організації у зв'язку з тим, що деякі поняття, які використовуються у внутрішньому праві організації, є поняттями національного права [13, с. 749]. Так, Адміністративний трибунал МОП визначив, що термін «один з подружжя» не має чіткого визначення ні в положеннях, ні в правилах про персонал. Таким чином, міжнародна організація повинна розглядати одностатеві шлюби звичайним подружжям з усіма наслідками, якщо національне законодавство передбачає можливість реєстрації одностатевих шлюбів [28].

Підбиваючи підсумок, відповідно до ієрархії за юридичною силою, адміністративні трибунали розглядають установчі документи (статути, конституції) міжнародних організацій в якості основного документа організації, який є письмовим документом найвищої юридичної сили, що регулює трудові відносини. Рішення основних правотворчих органів міжнародних організацій є наступними за значимістю, після установчих документів, джерелами застосовного права. Також міжнародні адміністративні трибунали, за умови відсутності відповідних приписів у позитивному праві, застосовують положення, що розглядаються ними як загальні принципи права. Такі загальні принципи права включають і фундаментальні права людини. Проте більшість загальних принципів права, що застосовуються міжнародними адміністративними трибуналами з різних питань, є принципами адміністративного чи трудового права. За загальним правилом, норми національного права не застосовуються міжнародними адміністративними трибуналами, проте, за певних обставин, воно може застосовуватися побічно для встановлення окремих аспектів. Сучасною тенденцією є збільшення кількості загальних принципів права, на яких адміністративний трибунал міжнародно організації може засновувати своє рішення. Іншою тенденцією є зростання кількості випадків звернення до національного права.

Список використаних джерел:

1. Міжнародні організації: Навч. посіб. / За ред. О.С. Кучика. – 2-ге вид., перероб. і доп. – К.: Знання, 2007. – 749 с.
2. Энтин М.Л. Международные судебные учреждения. Роль международных арбитражных и судебных органов в разрешении межгосударственных споров / М.Л. Энтин. – М.: Междунар. отношения, 1984. – 176 с.
3. Патрин Д. А. Международное судебное разбирательство :История, понятие, функции : автореф. дис. на соискание науч. степени канд. юр. наук : спец. 12.00.10 «Международное право, Европейское право» / Патрин Денис Александрович; Московский государственный университет им. М.В. Ломоносова. – М., 2005. – 26 с.
4. Dissenting Opinion by Judge Hackworth to Advisory Opinion on Effect of Awards of Compensation Made by the United Nations Administrative Tribunal [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.icj-cij.org/docket/files/21/2131.pdf>.
5. Amerasinghe C. F. The Law of the International Civil Service: (As Applied by International Administrative Tribunals) / Chittharanjan Felix Amerasinghe. – Volume I. – Oxford University Press, 1994. – 728 p.
6. Amerasinghe C. F. Principles of the institutional law of international organizations / Chittharanjan Felix Amerasinghe. – Second Revised Edition. – Cambridge University Press, 2005. – 576 p.

7. UNAT Judgment № 4. R.F. Howrani et al. v. The Secretary-General of the United Nations. 25 August 1951 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: untreaty.un.org/UNAT/UNAT_Judgements/Judgements_E/UNAT_00004_E.pdf.
8. ILOAT Judgment No. 17. Peter Duberg v. the United Nations Educational, Scientific and Cultural Organisation. 26 April 1955 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ilo.org/dyn/triblex/triblexmain.fullText?p_lang=en&p_judgment_no=17&p_language_code=EN.
9. World Bank Administrative Tribunal Decision No. 1. Louis de Merode et al. v. the World Bank. June 5, 1981 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://lnweb90.worldbank.org/crn/wbt/wbtwebsite.nsf/%28resultsweb%29/470F6C6098A11FDF852569ED006BB877>.
10. Акназарова Д. Р. Правовые проблемы деятельности международных административных трибуналов: автореф. дис. на соискание науч. степени канд. юр. наук : спец. 12.00.10 «Международное право, Европейское право» / Акназарова Дания Равилевна; Московский государственный университет им. М.В. Ломоносова. – М., 2008. – 24 с.
11. ILOAT Judgment No. 3123. R. B. v. the European Organisation for the Safety of Air Navigation (Eurocontrol Agency). 4 July 2012 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ilo.org/dyn/triblex/triblexmain.fullText?p_lang=en&p_judgment_no=3123&p_language_code=EN.
12. ILOAT Judgment No. 6. Margaret Johanna Rothbarth v. the International Institute of Intellectual Cooperation. 27 February 1947 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ilo.org/dyn/triblex/triblexmain.fullText?p_lang=en&p_judgment_no=6&p_language_code=EN.
13. Morgenstern F. The Law Applicable to International Officials / Felice Morgenstern // The International and Comparative Law Quarterly. – 1969. – Vol. 18, No. 3. – P. 739-756.
14. ILOAT Judgment No. 203. Antonio Ferrecchia v. the International Centre for Advanced Technical and Vocational Training (International Labour Organisation). 14 May 1973 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ilo.org/dyn/triblex/triblexmain.fullText?p_lang=en&p_judgment_no=203&p_language_code=EN.
15. UNAT Judgement No. 275. Simos G. Vassiliou v. the Secretary-General of the United Nations. 5 October 1981 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: untreaty.un.org/UNAT/UNAT_Judgements/Judgements_E/UNAT_00275_E.pdf.
16. Administrative Tribunal of the Organization Of American States Judgment No. 13. Braulio O. Alaniz et al. v. Secretary General of the Organization of American States. June 6, 1975 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.oas.org/tribadm/catalog_test/english/hist_75/13.doc.
17. Judgment of the European Court of Justice of 15 July 1960. Eva von Lachmüller, Bernard Peuvrier, Roger Ehrhardt v Commission of the European Economic Community. Joined cases 43/59, 45/59 and 48/59 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://curia.europa.eu/juris/showPdf.jsf?jsessionid=9ea7d2dc30db09aec2ce04514ba18113cf4ae1f0930c.e34KaxiLc3qMb40Rch0SaxuKaNf0?text&docid=86949&pageIndex=0&doclang=EN&mode=req&dir&occ=first&part=1&cid=1341200>
18. ILOAT Judgment No. 2567. S.M.S. v. the Food and Agriculture Organization of the United Nations. 12 July 2006 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ilo.org/dyn/triblex/triblexmain.fullText?p_lang=en&p_judgment_no=2567&p_language_code=EN.
19. Reinisch A. From the United Nations Administrative Tribunal to the United Nations Appeal Tribunal – Reform of the Administration of Justice System within the United Nations / August Reinisch, Christina Knahr // Max Planck Yearbook of United Nations Law. – 2008. – Vol. 12. – P. 447-483.
20. ILOAT Judgment No. 2292. J. M. W. v. the European Patent Organisation. 4 February 2004 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ilo.org/dyn/triblex/triblexmain.fullText?p_lang=en&p_judgment_no=2292&p_language_code=EN.
21. Akehurst, M. B. The law governing employment in international organizations / Michael Barton Akehurst. – Cambridge University Press, Cambridge studies in international and comparative law, 1967. – 294 p.
22. ILOAT Judgment No. 2585. H. C. v. the European Organisation for the Safety of Air Navigation (Eurocontrol Agency). 7 February 2007 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ilo.org/dyn/triblex/triblexmain.fullText?p_lang=en&p_judgment_no=2585&p_language_code=EN.
23. ILOAT Judgment No. 2533. D.S. K. V. v. the Organisation for the Prohibition of Chemical Weapons. 12 July 2006 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ilo.org/dyn/triblex/triblexmain.fullText?p_lang=en&p_judgment_no=2533&p_language_code=EN.
24. ILOAT Judgment No. 2991. C. G. T. v. the Centre for the Development of Enterprise. 2 February 2011 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ilo.org/dyn/triblex/triblexmain.fullText?p_lang=en&p_judgment_no=2991&p_language_code=EN.
25. ILOAT Judgment No. 2636. B. F. v. the World Intellectual Property Organization. 11 July 2007 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ilo.org/dyn/triblex/triblexmain.fullText?p_lang=en&p_judgment_no=2636&p_language_code=EN.

26. ILOAT Judgment No. 2931. A.I. M. v. the World Intellectual Property Organization. 8 July 2010 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ilo.org/dyn/triblex/triblexmain.fullText?p_lang=en&p_judgment_no=2931&p_language_code=EN.

27. UNAT Judgement No. 74. Mr. Povl Bang-Jensen v. the Secretary-General of the United Nations. 5 December 1958 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: untreaty.un.org/UNAT/UNAT_Judgements/Judgements_E/UNAT_00074_E.pdf.

28. ILOAT Judgment No. 3080. G. P. v. the World Health Organization. 8 February 2012 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ilo.org/dyn/triblex/triblexmain.fullText?p_lang=en&p_judgment_no=3080&p_language_code=EN.

** Єделєв Роман Сергійович – магістр міжнародного права.*

УДК 341

Ігор Мирошніченко *

КОРИСТУВАННЯ ЗЕМЛЯМИ ЖИТЛОВОЇ ТА ГРОМАДСЬКОЇ ЗАБУДОВИ МІСТ У КОНТЕКСТІ ДОТРИМАННЯ ПОЛОЖЕНЬ МІЖНАРОДНО-ПРАВОВИХ АКТІВ ЩОДО СТАЛОГО ПРОСТОРОВОГО РОЗВИТКУ ЄВРОПИ

У статті розглянуто питання щодо особливостей користування землями, призначеними для житлової та громадської забудови міст, із урахуванням концепції сталого просторового розвитку Європи, які були затверджені рекомендацією Комітету Міністрів Ради Європи.

Ключові слова: землі житлової та громадської забудови міст, міжнародно-правові документи, сталий просторовий розвиток, Комітет Міністрів Ради Європи.

Мирошніченко И. Н. Пользование землями жилищной и общественной застройки городов в контексте соблюдения положений международно-правовых актов устойчивого пространственного развития Европы.

В статье рассмотрены вопросы об особенностях пользования землями, предназначенными для жилищной и общественной застройки городов с учетом концепции устойчивого пространственного развития Европы, которые были утверждены рекомендации Комитета Министров Совета Европы.

Ключевые слова: земли жилищной и общественной застройки, международно-правовые акты, устойчивое пространственное развитие, Комитет Министров Совета Европы.

Myroshnychenko I. M. Use of Cities Lands Intended for Housing and Public Construction in the Context of the International Instruments for Sustainable Spatial Development of Europe.

Article deals with the peculiarities of use of cities lands intended for housing and public construction, taking into account the concept of the sustainable spatial development of Europe, which were approved by the recommendations of the Committee of Ministers of the Council of Europe.

Keywords: lands intended for housing and public construction, international legal instruments, sustainable spatial development, Committee of Ministers of the Council of Europe.

Два останні десятиріччя для Європи стали періодом надзвичайно інтенсивного процесу континентальної і навіть міжконтинентальної інтеграції. Адже з поширенням Ради Європи на територію усього європейського континенту і частково на північну частину Азії (оскільки до її складу увійшли, фактично, усі європейські та усі євразійські держави) європейські народи і населення євразійських країн об'єдналися на підтримку прав людини і демократії [1].

Серед провідних принципів демократії є забезпечення і захист прав людини на екологічно безпечне для її існування середовище та на належні умови життєдіяльності.

Саме це, як відзначено в Керівних принципах просторового розвитку європейського континенту, прийнятих у 2002 році на Європейській конференції міністрів, відповідальних за регіональне планування (СЕМАТ), «поставило перед Радою Європи нові завдання і пріоритети», стало її вагомим «внеском, у стратегію соціальної єдності» [2].

Згадані Керівні принципи зосередили увагу європейців на територіальному аспекті прав людини, зробили наголос на необхідності суцільного дотримання зазначених прав і прояву реальної поваги до просторового фактору при забезпеченні життєдіяльності людей, проголосили пріоритетність забезпечення просторового аспекту в життєдіяльності міського населення один із основних проявів реальної демократії.

Основне призначення зазначених принципів – забезпечення на території країн-членів Ради Європи, і в першу чергу на землях житлової та громадської забудови європейських міст, заходи просторового або